

S F A T U L

ORGAN NAȚIONAL
REDACTAT DE UN COMITET.

Apare odată pe săptămână. — Abonamentul: pe an 18 cor., pe 1/2 de an 9 cor., pe 1/4 de an 5 cor.

Alba Iulia.

Diamant pierdut din coroana unui Viteaz, cât de mândru strălucești astăzi la soarele libertății! Ingropat în tină ai fost de vitrega soartă și osândit să fii călcat de copita celui de pe urmă drumeț, dar Dumnezeu părinților noștri a veghiat asupra-ți; el te-a încercat numai ca pe biblicul Iov pentruca mai târziu să te scoată la iveală strălucitor ca nici odată.

De mult am auzit de tine o vechiule Bălgrad și de mult te cunosc, bătrână Albă-Iulie!

Numele tău măreț a uimit veacurile și vremea. în mersu-i, a ostenit pomenindu-te.

S'au fost îndrăgostit de tine cărturarii și craii pânăce la 1 Noembrie 1599, unul dintre ei, Viteazul între viteji, schimbă cu tine inelul de logodnă.

Dar ceasul mântuirii încă nu sunase și Viteazul s a stins

cu numele tău pe buze. Și tu, Albă Iulie, ai tânjit de atunci 319 ani și o lună așteptând pe strănepotul celui dus, hărăzit să-ți fie mire. Și iată că la 1 Decembrie 1918, un vânt binecuvântat din răsărit îți suflă la ureche că mirele mult așteptat sosește cu alaiul său de Olteni, Munteni, Moldoveni și Basarabeni, alai negrăit de mândru și pe care trebuia să — l primești cum se cuvine.

Și în aceeași zi chiar ți-ai deschis porțile inimii și ai chemat la sânu-ți pe frații tăi, pe Ardeleni, pe Bănățeni, pe Maramureșeni; le-ai șoptit vestea cea bună și ei înțelegându-ți gândul, datu — și-au mâna într'o veșnică Unire.

Iar când Mirele a sosit, atunci numai ți-ai dat seama că și El ți-e frate și curtenii Lui tot frații tăi sunt și ai înțeles că tu ești ursită să rămâi cetatea virgină a românismu-

lui, unde cei morți au înviat și cei pierduți s'au aflat, și ridicând mâinile la cer ai strigat cu glas mare „Acum liberează Doamne pe roaba Ta, Stăpâne, că văzură ochii mei mântuirea neamului meu!”

Aceasta este ziua de 1 Decembrie 1918, ziua unei noi zămisliri a neamului românesc, zi în care Duhul Domnului s a coborât asupra bieteii noastre țărișoare!

Acum mai așteptăm una, noi, cei cari am sângerat de durere așteptându-o pe cea dintâi; așteptăm ziua când cei ticăloși, cei cari nu au înțeles mărețul Act al Unirii, neghina țării românești, va fi plivită și aruncată în foc.

Ziua aceasta va veni, trebuie să vină cât de curând; morții din groapă o cer și cu drept cuvânt!

Dimitrie Simon
profesor.

O pagină din istoria Maramureșului: Ambrozie din Dolha.

Eroul povestirii mele de astăzi nu e un individ, care să fi avut oarecare demnitate temută și respectată în această țară a Maramureșului. Urmaș după mamă din familia descălecătorilor țării Moldovei, Ambrozie din Dolha e un fel de boier instărit, un fel de aristocrat român în Țara Ungurească.

Nu fapte mari, războaie crâncene, nici evenimente răsturnătoare de stări vechi vor forma obiectul conferinței de astăzi. Am avut pe vremuri și noi Români din Ardeal și Țara Ungurească clasa noastră de nobili, de aristocrați, pe cari vitregia timpurilor i-a instreinat pe de-a'ntregul de sufletul și de limba neamului nostru. Să-mi fie permis, ca din intunecimea veacului de mijloc să scot în relief pe bază de documente viața unui nobil român instărit din Maramureș, cu toate năcazurile și neajunsurile

lui, cu procesele și plângerile lui, cu bucuriile și păcatele lui. În lumina minții noastre ni se va arăta astfel un chip de om, care a fost român și a trăit ca Român, cu sute de ani înainte, pe plaiuri cari astăzi sunt năpădite de Ruteni și de Ovrei hrăpareți; un chip de nobil român lacom după avere și bunăstare, care nu se mulțamește cu averile multe moștenite pe urma vredniciei strămoșilor lui și care în lăcomia-i nesăturată după avere nu se înspăimântă nici dinaintea păcatului uciderii de frate.

În graiul lor așezat și cuminte cronicarii moldoveni dela savantul Urechie până la sfătosul Ion Neculce ne povestesc, cum a plecat Drăguș, voivodul Maramureșului, din Cuhea străbună și străbătând cu oamenii sei preste culmile pleșuve ale munților Rodnei și-a ales sălaş lângă apa Moldovei unde era stupina unui rus cu numele Etco și a făcut acolo oraș pe care l-a numit Suceava pentru că erau așezați acolo mulți măiestrii suci, cari făceau cojoace

și pieptare cu cari purtau negoț până departe la Camenița din Țara leșască, dincolo de Nistru, față în față cu Hotinul românesc. — De aici, din această Suceavă s'au întins apoi Români maramureșeni ai lui Drăguș — scriitorii noștri moderni îi zic Dragoș — în spre miază noapte până la apele Ceremușului și'n spre miază zi până la Focșani și au pus temelie Țării Moldovei, care a hrănit pe vremuri oștirea falnică și omul mare, fără de seamă, care a fost Măria Sa Ștefan cel mare și bun, domnul Moldovei, ziditorul de mănăstiri.

Familia lui Drăguș, originară, cum am văzut, din Cuhea maramureșană, a rămas și mai departe aici. Descălecătorul Moldovei, Drăguș, era fiul lui Iuga vodă al Maramureșului, și mai avea încă cinci frați și anume pe Stan, Tătar, Dragomir, Costea și Mirișlău. Acești 5 frați feciori de domn a după multă vreme, — la 1349 — pogorând după vânat, au nimerit la apa Moldovei, și văzând locuri desfătate, cu câmpii deschise, cu păduri dese și cu ape

Serbarea zilei de 1 Decembrie.

Aniversarea măreței Adunări dela Alba-Iulia a fost sărbătorită cu deosebită solemnitate în orașul nostru.

La orele 8^{1/2} dimineața au avut loc la cele două licee și la școala normală serbări festive, cu prilejul cărora directorii respectivi au ținut cuvântări entuziaste arătând însemnătatea mărețului Act al unirii tuturor Românilor.

La orele 10 s'a oficiat la biserica greco-catolică un Te-Deum oficiat de părintele protopop Iuliu Dragoș, înconjurat de 4 preoți și 2 diaconi. Sfântul locaș a fost neîncăpător față de mulțimea venită să asculte serviciul divin.

A avut loc apoi în piața Unirii o revistă militară urmată de defilarea trupelor. Muzica intonează „Onorul la general” în vreme ce Dl colonel Eugen Linde, comandantul garnizoanei Sighet, trece prin fața soldaților, a căror ținută e admirabilă, și oprit înaintea drapelului rostește următoarea cuvântare:

„Ostași români! Astăzi se împlinește un an, de când sub îndemnul inimilor poporului român, frații noștri din Regat s'au unit pentru vecie cu frații noștri din frumoasele plaiuri ale Ardealului, Banatului, Crișanei și Maramurășului.

La 1 Decembrie 1918 s'a întrupat Adunarea Națională la Alba Iulia, unde peste 100.000 de români,

curătoare, îndrăgind locul, au tras pe ai sei dela Maramureș și pe alții au îndemnat de au venit și au descălecat întâi sub munte, mai apoi înmulțindu-se și crescând înainte, nu numai apa Moldovei și Siretul le-a fost hotar, ci până la Nistru și până la mare s'au lăfit.

Dintr' un document estradat de regele Ungariei Ludovic cel Mare la 20 Martie 1360 ar rezulta, că Dragoș ar fi avut 2 feciori, un Giula — ori Juga, și pe unul Vasile, cari primesc moșile situate în Maramureș Slatina, Brebu, Copăcești, Desești, Hernicești și Sat-Șugătag cu toate venitele lor pentru serviciile cari le-au făcut mai cu seamă în ceia ce privește restaurarea Țării Moldoyei, pe care Ludovic cel mare o privea de o provincie supusă coroanei Sfântului Ștefan.

Frații lui Drăguș s'au împrăștiat care încătrău, acasă a rămas singur numai fratele mai bătrân Joan, care a și întemeiat un sătuleț pe una dintre moșiile sale. Sătulețul acesta e numit într'o diplomă estradată din partea regelui Sigismund la 21 April 1411 în Cașovia Jánosvajdafalva, un fel de sat al lui Joan-Vodă și se crede că formează

cărturari și săteni, au pecetluit pentru toate veacurile unirea tuturor românilor sub glorioasa și înțeleapta domnie a biruitorului nostru Rege Ferdinand I.

Această sfântă sărbătoare va rămânea deapauri neștearsă în amintirea noastră. Ziua de 1 Decembrie 1918. este ziua dela Alba Iulia, ziua libertății, ziua unirii.

Ostași români: Astăzi suntem acasă la noi. Prin muncă, înțelepciune și ascultare către legile Țării, poporul nostru a format totdeauna stâlpul puternic pentru pacea lumii și strălucirea neamului.

Trăiască România-Mare!”

În uralele soldaților și ale publicului muzica atacă frumosul nostru Imn Regal, după care începe defilarea ireproșabilă a trupelor comandate de Dl maior Bilcea.

După amiază la orele 4 a avut la Palatul Cultural un festival organizat de autoritățile administrative. Serbarea s'a început cu Imnul Regal, cântat de elevii și elevele școalelor secundare, a urmat apoi o frumoasă recitare a elevei Elena Linde; impresionanta cuvântare ocazională a Dlui dr. Eugen Szeles, directorul liceului de băeți; Deșteaptă-te române cântat de un cor militar în care figurau, spre cinstea lor, maiori și căpitani alături de soldați; dansuri naționale jucate de drăgălașele eleve ale liceului de fete; coruri naționale executate de elevii școalei normale sub conducerea profesorului I. Bilțiu; o recitare a elevului Popian Ștefan și în sfârșit

simburele comunei de astăzi Rozavlea, situată în imediata apropiere de Cuhe, cuibul falnicilor descăleători. Acest Joan Vodă a Maramureșului, domn al moșiilor Rozavlea, Șieu, Strimtura, Botiza, Petrova, Leordina, Poienile de sub munți și Punea, avea 2 feciori, unul George, celalalt Andreiu și 2 fete, una cu numele Stana, care a fost măritată după Alexandru Gherheș din Sarseu, iar coialaltă era măritată după Joan din Dolha, tatăl eroului povestirii noastre. Deci Ambrozie din Dolha este, după mamă urmaș direct al descălecătorului Dragoș, întrucât mamă-sa era nepoata de frate a acestuia. Această înrudire m'a îndemnat să mi iau permisiunea de a me ocupa astăzi cu această figură, ne einsemnată, chiar și în cadrul istoriei unui ținut mai mic, cum e Maramureșul, rezervându' mi pentru viitor dreptul de a espune întru cât imi vor permite împrejurările întreagă genealogia Bogdăneștilor moldovcui, reomand celor pe cari acest lucru îi interesează studiul d-nului Tanoviceanu despre „Genealogia Bogdăneștilor”, publicat în „Arhiva” din Jași.

(Va urma.)

Steagul nostru, cântat de elevi și eleve.

Seara a fost o retragere cu torțe, pe străzile orașului și apoi o serată dansantă în saloanele Palatului cultural la care a luat parte toată elita locală.

Astfel s'a încheiat această zi pe care însuși Dumnezeu a voit s'o prăznuiască poruncind norilor să-și înceteze activitatea.

Rep.

Măestrie și natură.

I. Vibrare.

„Acață-te de ceva!” Nu sta cu mânia în sân Repețiri.. Indemnuri cam generale, izvorite însă din... curgânde peste.. și dispărânde în.. natură sau în.. vânt.

Dar iată-ne cu gândul acățați de ce ne doare, cu vorba și cu gura tocmai peste durere, înhămând-o, risipind-o.. Cu mâinile acățați de lucruri plăcute, așezându-le mereu în locul neplăcutelor; cu picioarele acățate de corp, cu corpul de simțuri cu simțurile acățați de minte.. când, cum — mașinarie — am pusă în acțiune.

Peana lasă urme, acțiunea urmări, mașinaria umblă ca un șurub învârtindu-se de sine. Da.. da.. Un șurub așa, altul iar și multe, multe șuruburi și mai mari și mai mărunte (și cu diademe'n frunte) prin mișcare fac viața... viața mașinării pusă în acțiune de mulțimea de șuruburi. părți a mașinării — națiune, popor, stat.. și toate umblând ziua-noaptea ne'ncetat, fac rostul omenirii, până altele pe-aiurea, mai mari și mai mici ca pământul ajută rosturile celorlalte; curat o mână pentru alta, un șurub pentru altul, moarte pentru viață și — dacă vă place — viață pentru moarte... și iată — te acățat de atâtea de-odată, cât te simți sbătându-te ca un pește într'un crâsnic mare, mare ori (o poziție mai delicată..) un negel pe un nas oarecare, purtat, cât abiă-ți dai seama de ce fel de mașinarie, gol și expus la toate, până și la ochii și judecățile lumii.

De se-ntâmplă, să mai fi și învălit, — analizându-te te descoperi învălit întâiu în cămașa lui Adam simțind prin pipăire cum porți sub cămașă istoria minunat de „dură a întregii omeniri și iată-te acățat-fără să mai vrei — tocmai de Adam și de lumăa întreagă.

Ce măestrie! Numai haz prin veac de veac, de prin veacuri frunza iarbă de nu-i poți număra cu perii din cap, — ești începutul și finea — alfa și omega — trăești din veac de veac prin veac de veac și viața e totuși mai scurtă, cât un fir de păr

(lunguț, din părul unei blondine poate!) și cu siguranță mai subțire ca aburii de ciorbă de cartofi aduși din America și cumpărați pe credit dela Șmil Igor, care-ți umblă toată ziua pe cap cum umblă un ulcior la apa de izvor, până . . . se sparge . . . Nu zic — Doamne ferește — că Șmil Igor oricât ar lua din izvor tot ar mai lua (vezi curat ulcior spart) plăcându-i lucrul proaspăt și coșer și punga deaproapelui domesticită în vistierul său de râze, — dar una totuș e de zis, — că adecă Igor nu se sparge (poate, dacă l-ai da de pământ șoptește o voce de toate zilele) . . . Fie!

Faptul e, că stăm acățați și de Șmil Igor și dacă nu noi de el, stă el de noi și încă cu atâta ardoare, dulceață, alipire și fidelitate, lingușire, momeală, străbatere și putere încât ori încotro te'ntorci, îl vrei, nu . . . el și semenii lui ca prin vrajă sunt și la dreapta și la stânga și nainte și, napoi . . .

Șuruburi și mașinării sunt și semenii lui Șmil. Și ce se întâmplă? . . . mai târziu. Să lăsăm mașinăriile să umble cum sunt și să ne uităm acum la apa, ce le mână. Sau mașinăriile sunt mânite cu aburi? Cu motoare speciale? Ori alte soiuri de energie? Ori poate energii peste energii se'ntrec câteodată în a-și face mendrele?

Să lăsăm deocamdată și energiile în amestecul lor șod să-și poarte posesorii, uriași, pitici, sus, jos, după rostul lor, în frâne demne de ațe, curele, fier, oțel, buci, urzici, hârtie, neputând să se depărteze prea tare (poate în urma atracțiunii reciproceși . . . continue) de izvorul de energie, din care se adapă și care le atrage și apoi le și împinge . . .

Să ne uităm însă la ceea ce este mai băător la ochi și . . . urechi și ce de-a-dreptul ne strivește (de mai are ce strivi) cea mai nobilă parte a simțurilor noastre, — la învârtirea anevoioasă a unor șuruburi și mașinării și la rezultatul acțiunii lor!

Ce sfortare! . . . Ce scârțăială! Te coastă tot creerul ascultându-le și numai câteva clipe . . . Și ele umblă mereu înainte oh! . . . cu scârțăiele groaznic carecteristice lor. Ce să fie? Nu-i ulei să se toarne peste ele, ori sunt fabricate rău aceste șuruburi și mașinării . . . ? Nu se știe deocamdată cu siguranță?

Dar uită vecinii! Șmil și semenii își bat pieptul pe de laturi și par că s'aude: . . . „Năcazul vostru . . . Șuruburi — fleacuri! Noi ne'nvârtim și merge bine, nu scârțăie. Uleu ca uleu, — fabricare, nefabricare, dar mașinării noastre e o plăcere s'o privești. Și apoi rezultatul nostru și al vostru! La noi se adauge și

înmulțește cu mult mai repede. Clipele vin . . . le prindem . . . altele sosind, se adaug, sunt multe la un loc. Apoi se lasă, se duc, se strecoară, se macină, dispar mai puține ca câte au venit (vreu să zic în pas mai moderat) și iată-ne . . . în . . . plus, cu mâna pe timp. Rezultatul? Tot plus. (Ne'nțelegem rostul). Câștigul e sigur. Raportul dintre puțință și posibilitate exprimat cu vorbe sau fraze la noi e cam același cu: „Apa trece, pietrele rămân“, — ori — „dacă-ți place: „Mugurii dispar în foi“. Iar la voi cu scârțăia ala? Mugurii îngheață . . . sfortarea ține . . . Apele? . . . află alte căi . . . și timpii se duc. Rezultatul? Strângeți bine coada n mână să vă treacă de dor de pasăre. Plusul trecut pe alte tărâmurii, în lumi cu oameni la loc și iată-vă și cu minusul sub demnitate . . . o coadă ruptă“.

Trecerea ființelor și neființelor peste distanța dintre plus și minus însoțite de liniște sau neliniște și de factorii înainte, împreună și după mergători se zice circulațiune. Sigurătăți și nesigurătăți. Curat vibrații. O măestrie în natură . . .

G. Pop.

(Va urma)

A doua șezătoare a Asociației Maramurășene.

Miercuri, în 27 Novembrie a avut loc în Palatul Cultural, înaintea unui public numeros, o nouă șezătoare culturală.

Cu excepțiunea unora, cari poate din dorul de-a impune au venit mai târziu ori n'au venit deloc la ora 9 d. a. aproape întreaga inteligență română din Sighet aștepta începerea șezătorii, care în urma lipsei de lumină electrică suferea deja o întârziere de aproape o oră.

Programul se începe cu un duet de violină executat de Dnii Subloc. Oschanitzky și Aurel Lazar. Dlor întonează cu mult sentiment artistic a bucată clasică arătându-se dibaci maestrii cu deosebire în redarea celor mai subtile tonuri. Publicul le-a mulțumit cu vii aplauze.

Urmeară profesorul Dimitrie Simon cu conferința: „Nicolae Iorga și lupta sa pentru limba română.“

Rar ne este dat nouă Ardeleților să auzim o limbă mldioasă și dulce cu un accent curat românesc, ca și aceea în care Dl Simon și-a ținut conferința.

În introducere amintește rolul bărbaiilor mari în viața poporului român. Trece apoi la obiectul conferinței, făcând o scurtă biografie a

marelui savant istoric, a harnicului nostru profesor univerzitar, a celui mai mare Român, alui Nicolae Iorga, ale cărui conferințe univerzitare — pe lângă mulțimea ce deabia mai încape în sală, un arare ori sunt ascultate și de M. S. Regina Maria.

Conferențiarul arată ura neîmpăcată a acestui mare bărbat român față de aceia, cari iubesc tot ce este strein, călcând în picioare tot ce are un popor mai scump: limba, dulcea noastră limbă strămoșească. Arată apoi pregătirile ce s'au făcut pentru reprezentările franjuzești ce aveau să se țină în 13 Martie 1906 în Teatrul Național din București. Dă citire apelului publicat prin ziare de Dl Iorga cătră publicul bucureștean, arătând pericolul cu care amenință întreg poporul român acei „franjuziți“, acele inaimuțe, cari în teatru românesc preferă să audă limbă străină, în locul dulcei limbi strămoșești, rugându-i să nu ia parte la reprezentațiile din 13 Martie.

Studentii universitari, cari întotdeauna s'au însuflețit de orice șoaptă a Dlui Iorga, împreună cu aceia, cari vedeau cu durere disprețuirea limbii românești, s'au adunat în piața din fața Teatrului-Național, locul unde s'a dat luptă sângeroasă între fii aceluiș neam, între mulțimea ce demonstra și între poliția și miliția alarmată. — Citește descrierea atât de frumoasă a celei mai rușinoase lupte, a „Luptei din seara de 13 Martie 1906“ scrisă de maestrul nuvelist M. Sadoveanu.

În urmă conferențiarul se adresează cătră inteligența maramurășeană, rugând-o să pornească o luptă intenzivă pentru cultivarea limbii române pe aceste plainri pline de spini și neghină incheind cu cuvintele lui Ienăchiță Văcărescu:

„Urmașilor mei Văcărești
Las vouă moștenire
Creșterea limbii românești
Și-a patriei cinstire.“

Profesorul Simon a ținut încordată atențiunea publicului aproape o oră. Cred că este destul să amintesc, că soldatul care-i ținea lumânările, sta „Ca un Christos bătut în cuie“ neluându-și ochii de pe conferențiar întreg timpul cât a citit.

Al treilea punct nu mai puțin bine ales a fost „Călușorul“ jucat de Dl Sublocot. Herețiu, care prin costumul său frumos, muntenesc și prin jocul său cu adevărat temperament românesc a răpit multe aplauze dela public, făcându-l să repețească jocul,

Punctul ultim a constatat din Imitări, cu cari Dl M. Antonescu a pus întreg publicul pe răs nebun.

Rep.

PARTEA OFICIALA.

No 1—919, urb.

Invitare.

Am onoare a invita pe foștii cetățeni urbariali din Tisa-Bogdan la adunarea generală ținândă în comuna Tisa-Bogdan la casa comunală la oarele 10 înainte de amiază în ziua 7 decembrie a anului curinte.

OBIECTELE ADUNĂRII :

1. 1. Intregirea membrilor de comitet.
2. Incredințarea conducătorilor purtători de afaceri.
3. Recensionare (arătare) despre starea de avuție a cetățenilor urbariali.
4. Instrăinarea concediată a pădurilor în conformitate cu planul de economisare.
5. Rugarea lui Samuel Mandel cu privire la reînapierea speselor advocațiale.
6. Propuneri accidentale (eventuale).

HODOR,
presidele c. urb.

Deschiderea anului școlastic

la institutele noastre din Sighet s'a făcut în 10 oct. a. c. Sărbare încă nu a înrunit mai bucuroși oaspeți și mai fericiți părinți. Locrimile nădejdei de mai bine l-a stors surprinderea programului bogat și revelația, că cultura românească vrăjește în scurt timp minunea dorită. Elevi, cari nu mai știau limba maternă, au declamat impecabil cele mai grele bucăți literare. Ne-am convins, că conducerea este pusă în competente mâini, știința corpului didactic rivalizează cu avântul sufletului românesc și apostolia muncitorilor, cari numai și numai binele elevilor îl doresc. Cultura românească a avut fundată sărbătoare.

Și pentru streini a fost impunătoare priveliștea: mulțimea copiilor și copilelor de țaran, cari prinși de mână cu ai domnarilor, înfrățiți cu domnișorii cântau: „Pe al nostru steag e scris unire“ . . .

În Maramurăș, unde este mare abisul între opincă și surtuc, cultura românească va nivela și înfrăți, pe cei ce chemați sunt a înfăptui România-Tare. Păcatele noastre nu ne permit să o putem noi face, dar avem tot dreptul a o aștepta aceasta dela generația ce vine în urma noastră, care crește sub ochii nostrii plini de dragoste. De acea au fost toți ochii umezi: de bucurie, de mândrie, de căință și speranță. Speranța nu am pierdut. Și mântuirea o vedem cu ochii, în nobilele odrasle, cari vor fi crescute românește, ostașii României-Tari.

Dr. V. Filipciuc,

Invitare

Tovărășia de consum din comuna Iapa.

Subscrisul presedinte al tovărășiei aci indicate eonchem adunarea generală a acesteia pe ziua 21 Decembrie la oarele 11 a. m. a anului curent, cu programul următor: a) darea de seamă a funcționarilor despre activitatea lor, b) alegerea tuturor funcționarilor tovărășiei, a direcțiunei și a comisiei de controlare și eventuale propuneri.

Iapa la 30 Nov. 1919.

Juliu Rednik
presedintele tovărășiei.

Regatul România Județul Maramureș
Plasa Vișeu.

No 2045—1919.

Curentare.

Leb Szimche Lerner din Leordina născut în anul 1899, calfa tinichigiu cartea de munca primită la oficiul preturei în 16. jan. 1917. sub No 1—1917 și-i a pierdut-o.

Rog toate autoritățile ca să curenteze cartea aceasta de muncă și la caz dacă s'ar găsi să fie trimisă oficiului preturei.

Vișeu de sus la 18 XI. 1919.

primpretor.

In atenția oficiilor civile și militare!

Cel mai bun aparat-multiplicator de acte este aparatul !!

„OPALOGRAPH“

După o descriere simplă se pot face copii în un număr după plăcere !!

Singurul vânzător este:

ALEXANDRU FEKETE

librar Sighetul-Marmației.

Regatul România Județul Maramureș
Plasa Vișeu.

No 2000—1919.

Publicațiune.

La antistia comunei Borșa (plasa Vișeu) să află 2 cai rătăciți, un cal roș, o iapă neagră, ambii de 10 ani.

Proprietarul cu scrisorile în regulă să se însinue la antistia comunei, la caz negativ să vor licita în termin de 15 zile.

Vișeu de sus, la 14 XI. 1919.

primpretor.

Instiintare.

Se aduce la cunoștința tinerilor și tuturor unităților din cuprinsul acestui Județ, că Ministerul de Războiu prin ordinul circular No. 33737. ne face cunoscut, că în urma cererei Consiliului Dirigent spre a se hotări asupra medalității, cum ar putea deveni ofițeri de rezervă, tinerii din ținuturile alipite care cad în prevederile art. 52. din legea de recrutare, a dispozat următoarele:

1. În principiu sunt admiși a urma cursurile pregătitoare de ofițeri de rezervă, toți tinerii, care au studiile prevăzute de art. 52. din legea de recrutare și art. 119 din regulamentul legii, iar pentru ținuturile alipite, pentru anul acesta vor fi admiși totii acei, care au absolvit școli, care sub regimul legilor foastei monarhii Austriace, le dădea dreptul de a devini ofițeri de rezervă.

2. Totuși acești tineri, care doresc a deveni ofițeri de rezervă, i-și vor depune certificatele de studii la Regimentele respective, care apoi le va înainta Ministerului de Război (Secția Recrutării) pentru a vedea dacă au dreptul a beneficia de art. 52 din legea de recrutare. Cei, care din cauza evenimentelor n'ar putea trimite certificatele de studii, vor depune o declarație în care să arate ce studii au absolvit, pe baza careia ei vor putea fi admiși în școală. Această declarație trebuie să fie certificată de cel puțin doi ofițeri sau persoane oficiale, care să atesteze pe a ior răspundere, ca într' adevăr au absolvit studiile arătate în declarație. Tinerii admiși în Școală pe baza acestei declarații, nu vor putea fi înaintați Sub-Locotenenți decât numai dacă până la finele anului școlar, vor prezenta actele originale doveditoare a studiilor absolvite.

3. Vor putea fi însumați de către Corpuri și voluntari, care au cel puțin etatea de 18 ani, cari de asemenea pe baza actelor sus arătate, vor fi trimiși la școalele pregătitoare de ofițeri de rezervă.

4. În principiu, tinerii ce cad în prevederile art 52 din legea de recrutare, vor fi însumați la infanterie și se trimit școalelor pregătitoare de ofițeri de rezervă de Infanterie. Cei care doresc a deveni ofițeri de rezervă de artilerie și cavalerie, trebuie să depună taxa de cal de 2500 lei și se trimit la școalele pregătitoare de ofițeri de rezervă de artilerie sau cavalerie.

Comandantul Garnisoanei Sighet

5—2

Colonel E. Linde.

VASILE CZIPLE
redactor responsabil.